

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 27 (209)

Субота, 3 липня 1971 року

Ціна 2 коп.

ОБМІН ДОСВІДОМ—ВАЖЛИВА СПРАВА

АДМІНІСТРАЦІЯ Львівського УВП № 1 приймає всі міри і заходи до того, щоб підприємство працювало краще.

Коли людина багато знає, багачить, переймає досвід, вона працює краще. З огляду на це, адміністрація підприємства надає багато значення справі обміну досвідом роботи. Адже наше завдання — добитись, щоб всі трудівники працювали на рівні передовиків.

Протягом року працівники нашого колективу — керівники підприємства, майстри цехів і дільниць, передові робітники побували на державних підприємствах Львова. Ми познайомились з роботою фірм «Маяк» та «Весна», побували у швейників Івано-Франківського УВП, у Новоград-Волинському, в Ризі. Все, що було нове і корисне для нашого підприємства, ми повністю, іноді частково запровадили у себе. Це дало змогу підвищити продуктивність праці, поліпшити якість продукції.

Технолог підприємства Катерина Кунтій, ще навчаючись у технікумі легкої промисловості, чула, що в Тирасполі знаходиться одна з найкращих швейних фабрик в Радянському Союзі. Ми вирішили побувати на цій фабриці. В червні ми виїхали і відвідали фабрику «40 років ВЛКСМ». Колектив цієї фабрики один із перших у Молдавії завоював звання колективу комуністичної праці. У 1966 році колектив фабрики нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. У 50-у річницю Великого Жовтня колективу вручено

на вічне зберігання Пам'ятний Прапор ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС. А у 1970 році підприємство було нагороджено Почесною Ленінською ювілейною грамотою.

Асортимент продукції найрізноманітніший. За рік тут випускають біля 5 мільйонів чоловічих сорочок. Працює на фабриці біля шести тисяч чоловік і з них 4870 ударників комуністичної праці.

Знайомимось із заступником головного механіка фабрики Вірою Олексівною Снігур. Вона нас супроводжує і сумлінно розповідає про справи їхнього колективу. Огляд почали з Бюро технічної інформації. Тут є чому почитатись. Занотуємо у блокноти, щоб вдома обмінялись думками і все краще запровадити.

Вражає своїми розмірами та устаткуванням підготовчий цех. Довго затримуємось у закрийному цеху. Тут нам подарували металеві шаблони, по яких зручніше робити розкрій. Дуже цікаво було спостерігати штампування дрібних деталей крою на особливому верстаті. Майстри цього цеху охоче давали пояснення.

У швейному цеху № 3, де виготовляються чоловічі сорочки, ми пробули кілька годин. Робітники цеху, майстри, швеї охоче показували та пояснювали процеси роботи. Багато корисного для себе взяли тут наші швеї, контролери, механіки, майстри.

На фабриці багато винахідників і раціоналізаторів. Ми познайоми-

лись з їхніми винаходами, побували в механічному цеху.

У виробничо-технічному відділі начальник відділу Ганна Андріївна Токарева познайомила нас з технічною документацією та схемами розподілу праці, розповіла про організацію роботи НОП.

Вразила нас зразкова чистота і культура виробництва на фабриці.

На цій фабриці не тільки вміють добре працювати, але й вміють організовувати своє дозвілля, дбають про спортивну роботу — на фабриці працює 12 спортивних секцій. Фабрика має свою поліклініку, бальнеологічну клініку, 6 дитячих комбінатів, базу відпочинку на морі. Випускається багатотиражна газета.

Все, що ми побачили, почули, постарасямося запровадити у себе на підприємстві. Хочеться сказати велике спасибі колективу фабрики за товариську увагу і допомогу.

Треба підкреслити, що такі поїздки та екскурсії до споріднених підприємств, є великою школою. Кожна з них дає щось нове, збагачує наш досвід передовими методами роботи, більш прогресивною технологією виробництва. Тому трудівники нашого учбово-виробничого підприємства щиро вітають цю нову форму передачі передового досвіду. Я не помилюсь, коли буду твердити, що думка моїх колег по праці, та й моя особиста, така — побільше таких ділових поїздок.

Л. АЛФІМОВА,
робітниця бригади № 3 швейного цеху.

Анатолій НОВОДОН — автоматник метизного цеху Дніпродзержинського УВП. Ударник комуністичної праці обслуговує шість верстатів. Норму виконує на 125—130 процентів.

КУРС НА СПЕЦІАЛІЗАЦІЮ

На нашому підприємстві поряд з цехом по виготовленню галантерейних виробів є цех пошиву ватних ковдр. Оскільки спеціалізоване підприємство, як відомо, більш вигідне, адже це дає можливість застосувати передові технологічні процеси, вирішено ліквідувати швейне виробництво і спеціалізуватися лише на виготовленні галантерейних виробів. Цю реконструкцію заплановано закінчити у 1973 році.

Зрозуміло, завдання неабияке. Воно висуває перед колективом УВП ряд проблем. Для успішного їх вирішення заздалегідь було складено план заходів, який передбачає повну реконструкцію виробничих приміщень швейної дільниці для встановлення плетільних машин.

Ця робота уже розпочалася. В даний час встановлено 100 плетільних верстатів, три крутильних та інші. Завдяки суворому дотриманню графіка реконструкції й монтажу все обладнання одразу пускалося в дію. Тому встановлене устаткування дає продукцію. Виготовляють її виробничники, які раніше працювали на швейних машинах. Сорок шість трудівників три місяці вчилися на курсах перекваліфікації, що були організовані на УВП й опанували спеціальністю плетільника.

Вже підготовлено виробничі приміщення і допоміжне електрообладнання ще для ста плетільних верстатів, що незабаром надійдуть на підприємство. Хочеться відзначити хорошу роботу електриків УВП, але найбільшою подяку заслуговують слюсарі Н. Свирида, А. Головацький, Ф. Чемерис, які монтували обладнання.

Вирішальне значення для майбутнього розвитку нашого учбово-виробничого підприємства має автоматизація виробничих процесів. В цьому напрямку не знає спокою творча думка раціоналізаторів УВП. Тільки за п'ять місяців цього року запроваджено у виробництво двадцять раціоналізаторських пропозицій, які дали біля шести тисяч економічного ефекту. Відрадно, що тематика раціоналізацій різноманітна — підвищення ефективності виробництва, поліпшення технології умов праці, техніки безпеки і культури виробництва.

Беручи до уваги ту високу трудову активність, що панує в цехах підприємства, можна впевнено сказати, що поставлене завдання колектив УВП виконає з честю.

І. КИТАЙ,
Головний інженер
Садгирського УВП.

НА ПОТОКОВЕ ВИРОБНИЦТВО

тягом трьох років перевести підприємство на суцільну спеціалізацію. Як передбачається, питома вага електроустановочних виробів у загальному плані виробництва в 1973 році досягне 100 процентів.

Так, пуск конвейєра — це велика подія у робочому житті колективу. І сьогодні хочеться відзначити тих, хто на чолі з інженерно-технічними працівниками підприємства віддав багато сил і енергії, щоб своєчасно змонтувати стрічку конвейєра. Добре попрацювали налагоджувальники

дуктивніше. Потоків виробництва потребує значно більше деталей, з яких складають штепсельне з'єднання.

Пройде небагато часу, і новонароджений конвейєр почне працювати на повну потужність. Фото зліва.

Вони налагоджували лінію конвейєра. І сьогодні можуть радіти і гордитися творінням своїх рук. Фото внизу.

Прудкі, спритні рухи рук складальниці Ганни Чечери. Самовіддану працю на виробництві вона поєднує з активною роботою в громадському житті колективу. Фото справа.

Текст і фото П. ВІКТОРОВА.

РЕПОРТАЖ

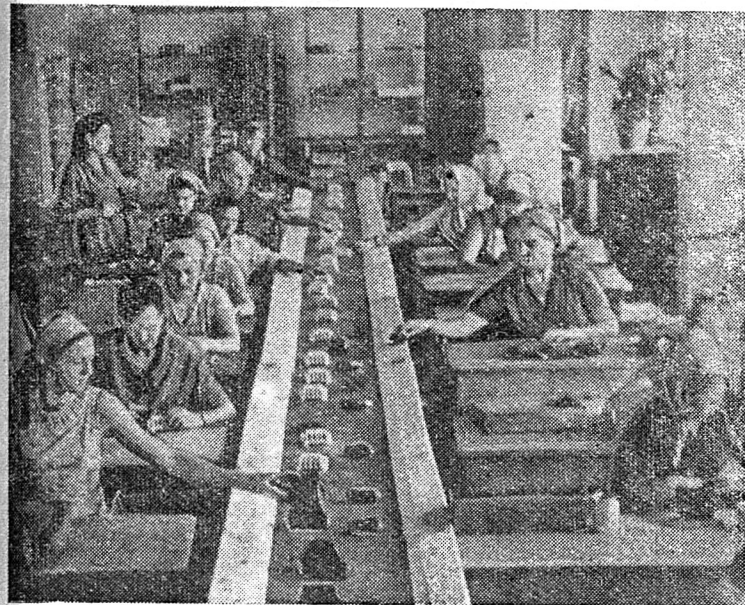
Олександр Новиков — бригадир, Віктор Герасименко, Михайло Прилепов, Валентин Івашковський, Георгій Ковчинський.

У день народження конвейєра бажаємо трудівникам Одеського УВП-3 великих успіхів у боротьбі за дострокове виконання завдань п'ятиріччя.

— Звичайно, не тільки налагоджувальники вводили в дію конвейєр, — говорить директор УВП О. Р. Коган. — Багато хто з наших робітників брав участь в його виготовленні.

Всі трудівники підприємства вважають конвейєр своїм дітищем. Адже в 1973 році, коли УВП має бути повністю спеціалізоване, увесь колектив працюватиме на потребу виробництва електроустановочних виробів.

І вже тепер, перед тим, як конвейєр буде пущено на повний хід, робітники пресувальної, штампувальної і гальванічної дільниць прагнуть працювати якомога про-

Обабіч дванадцятиметрової стрічки конвейєра люди, операція за операцією, складають електро-технічні вироби. Потік починається з так би мовити, корпусу. З кожною хвилиною на ньому все більше й більше з'являється деталей, він ніби обростає ними. І ось з кінця стрічки сходять чергове силові штепсельне з'єднання.

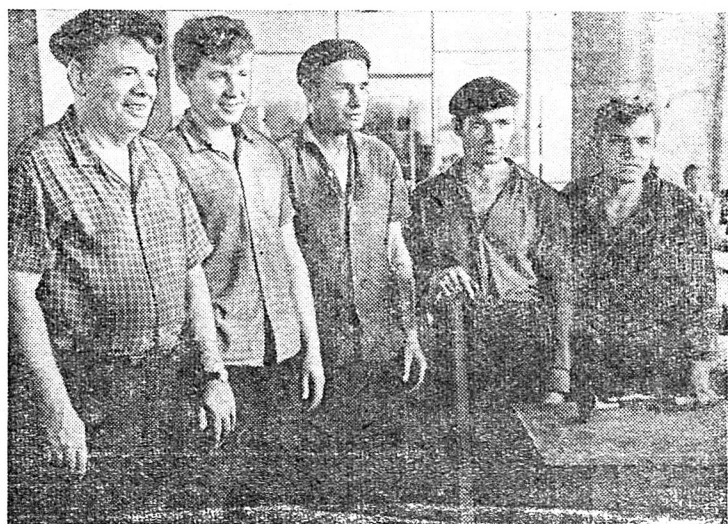
Те, про що йшлося вище, відбувалося на складальній дільниці електроарматурного цеху Одеського учбово-виробничого підприємства № 3. Це ще тільки пробний пуск конвейєрної системи по виготовленню електроустановочних виробів. Відповідно до плану організаційно-технічних за-

ходів, введення в дію цього конвейєра має відбутись в третьому кварталі 1971 року.

Які переваги дає потокова система?

По-перше, незрівняно зростає ефективність виробництва, підвищується продуктивність праці складальниць. Досить сказати, що вже в 1971 році, як передбачається, вона досягне значних розмірів в порівнянні з попереднім роком. Зростатиме продуктивність праці. Ось дві цифри (в тис. крб.): 720 і 3165. Перша — це вартість валової продукції у 1971 році, друга — вартість на останній рік п'ятиріччя.

По-друге, це дасть змогу про-

На учбово-виробничих підприємствах Товариства працює чимало членів УТОГ — випускників спеціально-технічних училищ, технікумів та інших вищих навчальних закладів.

На фото: члени ради винахідників та раціоналізаторів Запорізького УВП (зліва направо) Валерій МЕЖЕРИЦЬКИЙ — майстер відділу технічного контролю, Валентина БОНДАРЕНКО — старший технік і Михайло РАЙСЬКИЙ — інженер-технолог обговорюють пропозицію раціоналізаторів про зміни у конструкції складання електричних трансформаторів.

Фото і текст І. ЩЕРБАНЮКА.

Наташа

— Ні! Ні! Непотрібна нашій Наташці школа. Дівчина глуха. Крім того, серйозно хвора, — в один голос твердили батьки Наталії Скигар з села Погорілівка Заставнівського району, що на Буковині. — Як-небудь і самі виховаємо дочку...

Дівчина з великими очима, обхопивши обома руками ласкаву материну руку, довірливо і віддано дивилася то на неї, то з тривогою поглядала на незнайомих людей, що прийшли у їх дім і говорили, напевне, про неї. Мати взяла на руки дитину, пригорнула її й заплакала.

— Нікуди не віддам дочку! Батько розгублено продовжував:

— Ні! Ні! Як вона буде без нас?

Працівники міжрайвідділу не здавалися, хоч іноді починали вагати, чи варто надалі вмовляти. Цукровий діабет — захворювання далеко не таке безневинне. Чи зможе Наташа вчитися?..

У школі полюбили цю допитливу дівчину і вчителі, і учні. Наталочка дещо несподівано для нас швидко освоїлася в колективі. Чуючи радісний сміх, бачачи її щасливе обличчя, батьки, що часто приїздили до школи, заспокоїлися, а через деякий час самі почали дивуватися, як це вони могли протестувати проти того, щоб їх дочка вчилася. Непомітно промайнуло вісім років, вісім щасливих років дитинства в колі таких же непосидючих друзів, як і сама Наташа.

Хвороба несподівано загострилася, і дівчина повернулася до батьків в Погорілівку. Приїжджаючи в село, представник міжрайвідділу УТОГ неодмінно заходив в знайомий дім і не міг не помітити, що Наташа сумує.

— Може, спробуємо, влаштувати тебе на роботу? — досить несподівано запропонував він дівчині.

— Хай сидить дома, вона ж хвора, — сказав батько. Але в його голосі вже не було тієї твер-

дості, він відчував, що домашній затишок і спокій не дають дочці повного задоволення.

Вирішили влаштувати Наталію Скигар на Заставнівську фабрику побутових товарів. Це зовсім недалеко від рідного села дівчини. Звідти вона матиме можливість щодня їздити на роботу. Через шість місяців навчання дівчина стала швеєю. Радісно було слухати розповіді робітниць фабрики про Наташу, про її сумлінну працю з повною віддачею сил, але слова вимовлені однією з швей фабрики, змусили замислитися:

— Бачили б ви, як іноді загоряються очі Наташі! Як вона починає робити якісь знаки руками і, раптом погляд її гасне. Вона згадує, що тут, не дивлячись на доброзичливе ставлення, її не завжди можуть зрозуміти...

Треба було зробити ще один крок. І це було зроблено. І ось Наташа у шумному цеху Чернівецького учбово-виробничого підприємства. Вона по-справжньому щаслива. Тут їй зрозумілий кожен жест товариша, тут, як ніде більше, по виразу обличчя і очей зрозуміють її настрій. Ось вона за роботою. Очі уважні, погляд зосереджений. Швейна машинка залишає на виробі рівні ряди строчок.

Кінець робочого дня. Змінний план, як завжди, виконано і Наташа після роботи спішить з подругами в кіно.

Т. ШКІРКО.

НАРАДА ТРУДІВНИКІВ СЕЛА

Нещодавно у Костянтинівці, що на Донеччині, відбулася нарада ударників комуністичної праці та передовиків сільськогосподарського виробництва, членів УТОГ.

Н. Дударева, голова правління Костянтинівського райвідділу Товариства, виступила з доповіддю «За успішне виконання завдань п'ятирічки». Вона закликала брати приклад з таких трудівників, як скотар П. Боровий та слюсар Н. Певников з радгоспу «Костянтинівський», П. Помалюк, скотар з радгоспу «Берестовий».

Глухі трудівники обмінялися досвідом роботи. У своєму виступі П. Боровий сказав, що наше першочергове завдання — працювати ще краще, ще продуктивніше, щоб плани партії втілювати в життя.

Члени УТОГ району взяли соціалістичні зобов'язання по збільшенню середньодобового приросту живої ваги молодняка та виробництву молока.

Л. ШУТОВА.

ТРИ ЗУСТРІЧІ

Проходячи цехами Ужгородського УВП № 1, я мимоволі звернув увагу на одного з робітників. Молодий, стрункий, він майстерно працював на рейсмусному верстаті.

Секретар комсомольської організації М. РОГАЛЬ і О. ТОКАЧ за обговоренням чергового номера «Прожектора».

— Олександр Токач, — розповів про нього старший майстер А. Жуков, — закінчив на нашому підприємстві курс виробничого навчання. Працює самостійно не так давно, але вже встиг зарекомендувати себе з найкращого боку. Стараний, наполегливий, Олександр особливо полюбляє відповідальні завдання. Пам'ятаю, потрібно було зробити для шефів 50 рамок. А це, правду кажучи, робота чималенька. Хотіли звільнити Сашку від виконання своїх обов'язків на день — другий, а він категорично відмовився. Працював над рамками в обід, після роботи... І замовлення виконав, і денну виробничу норму. Хлопець серцем вболіває за якість продукції. Одного разу прибіг він до мене схвилюваний, стривожений. Виявляється, у верстаті зіпсувався підшипник і поверхні деталей були хвилясті. Трапляється, що деякі робітники не звертають увагу на таку, на перший погляд, незначну хибку. А Токач ніколи не пропустить повз увагу брак.

Старшого майстра підтримав головний інженер УВП О. Стецишин:

О. ТОКАЧ на репетиції.

ДОБРІ ПІДСУМКИ

Три роки тому при Артемівській спецшколі робітничої молоді було створено консультаційний пункт для тих виробничиків, які навчаються у Київській заочній середній школі. Спершу працювала лише одна група з семи чоловік. В минулому навчальному році їх вже було три.

— Київська заочна школа, — розповідає завідувачий консультаційним пунктом В. Зелений, — забезпечує нас відповідними планами, методичною і навчальною літературою. Взагалі подає нам всебічну допомогу.

Треба сказати, що заочники вчаться непогано. Так, група учнів-робітників закінчила вісім класів і тепер навчається у дев'ятому. Серед них — Володимир Слабинський, Павло Марченко — різальники закрійної дільниці УВП, Галина Вуйміна — швея та інші.

На честь закінчення навчально-

го року на урочистих зборах випускникам були вручені пам'ятні подарунки. Від імені заочників Люба Козаченко подякувала викладачам-консультантам і подарувала їм на згадку книги. Дівчина заповнила присутніх, що надалі вони вчитимуться ще наполегливіше, працюватимуть ще краще.

Дев'ятикласники - заочники — перейшли до десятого. Подяку за хороші успіхи одержали швей Тарна Дурова і Світлана Тришина. П'ять заочниць у новому навчальному році навчатимуться в одиннадцятому класі, після закінчення якого вони здобудуть середню освіту в обсязі масової школи.

— Не забувайте про книгу і під час канікул, — сказав учням секретар партійної організації Артемівського УВП Г. Жеребцов. — Відпочиньте добре і з новими силами беріться за навчання.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

ОСОБЛИВО УРОЧИСТО

У Чернігівській вечірній школі робітничої молоді для глухих уже стало традицією урочисто відзначати закінчення навчального року.

Та цього разу все було особливо урочисто. Адже в нинішньому році кілька учнів нашої школи одержали атестати — вони закінчили 15 класів. Атестат за № 1 одержала Тамара Білоус, вихователька гуртожитку УВП. Їй, як і іншим товаришам, не легко було поєднувати роботу з навчанням, з участю у драматичному гуртку будинку культури глухих. Та ще й у сім'ї трапилося горе. Але, дякуючи підтримці товаришів, учителів Т. Білоус з гідністю витримала цей нелегкий екзаме́н.

З хорошими оцінками закінчили середню школу Марія Швець, Марія Кондітна та інші.

Класний керівник випускників Марія Петрівна Безкишна поба-

жала дівчатам всього найкращого.

Особливо теплих слів заслужувують випускники 12 класу. Протягом кількох років вони були взірцем для інших класів. Жодного прогулу, на уроках завжди уважні, активні.

Більшість з них брали активну участь у роботі гуртків художньої самодіяльності. Це Світлана Лозанюк, Валентина Драна, Надія Павленко, Люба Батог, Валентина Конзерська. Школу вони закінчили успішно.

Від усього серця хочеться ще раз побажати всім випускникам доброго здоров'я, щастя в особистому житті і нових трудових успіхів.

Г. БОЯРЧЕНКО.

Вчителька вечірньої школи для глухих.

м. Чернігів.

Старший майстер УВП А. ЖУКОВ перевіряє якість деталі, виготовленої О. ТОКАЧЕМ.

— Нещодавно на підприємстві було прочитано цикл лекцій для підвищення технічних знань верстатників. Молодий робітник враз екзаменаційну комісію. Він знав значно більше, ніж передбачалося програмою.

Обідньої перерви я знову зустрівся з Олександром в червоному кутку УВП, де він разом з секретарем комсомольської організації підприємства Магдою Рогаль та учнем виробничого навчання Мишком Гулеєм готував новий номер «Прожектора». Магда Рогаль додала декілька слів до характеристики комсомольця.

— Сашко користується авторитетом серед товаришів. Культурний, веселий, любить пожартувати. У цьому році закінчив 12 класів. Молодь тягнеться до нього, він для них — зразок. Та що там багато говорити. Ви ж самі бачите...

Того дня увечері я зайшов до будинку культури глухих. І зразу ж звернув увагу, що на сцені серед учасників художньої самодіяльності, які розучували новий танок, був і О. Токач. Він виділявся артистизмом, виразною мімікою, пластикою рухів.

— Що, милується нашим Сашком? — лукаво посміхаючись, за-

питав мене художній керівник будинку культури Василь Януарійович Романенко. — Талант... Так, так, я не перебільшую. Сашко має велику артистичну інтуїцію. А це, як говорять, від бога. Дай йому лише тему — розвине її наймістотніше. Наприклад, у пантомімі «Бог не допоможе» Сашко грає дячка і кожного разу вносить якусь нову цікаву деталь. Він творець на сцені, а не просто виконавець режисерського задуму. Один штришок і роль розкривається ще глибше, ще виразніше. Сашко й танцює гарно, й малює непогано.

Треба додати, що артистична біографія О. Токача невелика, але в ній уже є декілька творчих здобутків. Це — сліпий солдат з «Летіть, голуби!», білогвардієць з «Хлоп'ята з Першої кінної» і, звичайно, дячок з «Бог не допоможе». А про авторитет Сашка серед самодіяльних акторів найкраще скаже те, що його обрали старостою естрадного гуртка.

Після закінчення репетиції я попросив О. Токача розповісти про плани на майбутнє:

— Мрію вчитися далі. Докладати всіх сил, щоб моє навчання було пов'язане з мистецтвом.

В. ГЛУЩЕНКО.

Фото автора.

ВІДПОЧИВАЄМО ЦІКАВО

До програми «Веснянки» — так називався «вогник», проведений нещодавно на Слов'янському УВП — входили ігри, танці, ліричні вірші, гумористичні сценки, загадки та пісні.

А. Овчаренко майстерно виконала пісню «Російське поле», а В. Гутник — пантоміму «Чорні діти». Особливо гаряче аплодували присутні самодіяльним митцям тт. Рошупкіну, Гутнику, Мацак та Хорунжому, які показали сценку «Зубний лікар». Немало оплесків дісталось й Вірі Чиж за виконання пісні «Я люблю тебе, життя!»

Трудівники Слов'янського УВП не тільки працюють ударно, але вміють і відпочивати непогано.

Так, уже двічі колектив підприємства у вихідні дні виїздив відпочивати на річку Донець. Гуртом ловили рибу (хто ловив, а хто спостерігав), а потім гуртом (спостерігачів уже не було!), їли смачну юшку. Грали у волейбол, загорали, купалися, збирали квіти.

Г. ПРОЦЕНКО.

Інженер.

Донецька обл.

3 липня 1971 р.

В АВАНГАРДІ КОЛЕКТИВУ

Нещодавно Волинський обласний відділ УТОГ провів обстеження роботи глухих на Луцькій швейній фабриці. На черговому засіданні президії обласного відділу було заслухано також звіт Р. Л. Сидоренко — інспектора-перекладача про роботу глухих трудівниць на фабриці.

В компактній групі підприємства — 46 виробничниць. Більшість з них працюють в бригадах комуністичної праці. 42 трудівниці змагаються за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятиріччя. Вони взяли соціалістичні зобов'язання, спрямовані на підвищення продуктивності праці, на зниження собівартості продукції, заощадження сировини та матеріалів. Шість ударниць комуністичної праці — Х. Ведмідь, Л. Я. Гетьман, М. М. Копервас, Н. О. Нісевич, В. В. Пискунова, Г. О. Федорук зобов'язалися виконати планові завдання дев'ятої п'ятиріччя.

Відмінній роботі робітниць сприяє те, що на фабриці добре налагоджено культурно-побутове обслуговування глухих, акуратно ведеться облік всієї роботи. Всі дівчата забезпечені гуртожитком, діти глухих матерів влаштовані в дитячі ясла та садики на весь робочий тиждень. Як наслідок, з

цієї фабрики найбільше дівчат та жінок беруть активну участь у гуртковій роботі Луцького клубу глухих, навчаються у школі робітничої молоді.

Кращою з кращих трудівниць називають на швейній фабриці Розу Матвіївну Білобровець. Вона — ударниця комуністичної праці, передовик виробництва й найкраща активістка клубу глухих. Роза Матвіївна — одна з кращих виконавців народних танців, член ради клубу, член президії обласного відділу УТОГ. Декілька років підряд очолювала первинну організацію УТОГ на фабриці. То ж не дарма у день святкування 25-річчя з дня заснування підприємства міністерство легкої промисловості УРСР нагородило Розу Матвіївну значком «Відмінник комуністичної праці». Цієї нагороди на фабриці удостоєні лише двоє, в тому числі й вона.

Трудову естафету, а також естафету в громадській і гуртковій роботі серед глухих бере від Рози Матвіївни Білобровець молода робітниця Олена Іванова, що також є кращою серед учнів школи робітничої молоді.

М. ГЛОДІН.

м. Луцьк.

Ударно трудиться верстатник Дрогобицького УВП Роман ПШЕ-НИЧНИЙ. Виробничі завдання він систематично виконує на 120—128 процентів.

ВETERАН КОЛГОСПУ

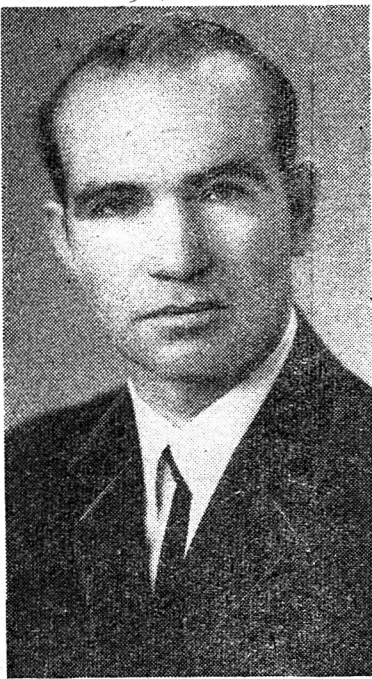
Здається, Михайло Костянтинович Журба всім забезпечений. Світла оселя, достаток в хаті. Доглядай собі сад, пенсіонере, порайсь по господарству, відпочивай... Ніхто тобі слова не скаже. Аж на колгоспній ниві трудився чесно. Та не сидиться вдома старому. Звик він до трудової напруги колективу. Ця звичка вже понад сорок років веде його крутими стежинами життя. По них Михайло Костянтинович крокує впевнено, як і годиться хліборобу.

Радощам не буває меж, коли засіки повніться золотавим зерном, кагати — бульбами, траншеї — силосом, сади — фруктами. Правда, із довом нерідко доводиться продукцію поля двічі перепускати через власні руки. Спочатку возити її до сховищ, а згодом на тваринницькі ферми. Проте в обох випадках Михайло Костянтинович з радістю виконує роботу.

Особливо багато роботи на селі влітку. І до всього докладає свої руки старий колгоспник. Поливає овочі, а для цього треба привезти не одну бочку води. З задоволенням бере участь у косовиці. Скиртує соломі на скошених полях. Одержує М. Журба пенсію, та колгоспного ветерана може зустріти і в полі, і на фермі, і в саду.

Самовідданого трудівника правління колгоспу «Дружба», що на Чернігівщині, неодноразово преміювало цінними подарунками. Грудні ветерана прикрашає Ленінська ювілейна медаль.

П. ШИРЕНКОВ.

В. В. БОЖКО.

ському і сімейному житті...

У нашого ветерана чудова сім'я. Старший син Вячеслав закінчує десятирічку й готується до вступу в інститут. Молодший п'ятикласник прагне не відстати від свого старшого брата. Мабуть, у вихованні дітей велику роль відіграв приклад батька, що в пошані на заводі. За всі роки трудової діяльності на підприємстві він не має жодного стягнення, і нетерпимо ставиться до проявів будь-якої недисциплінованості.

О. СУХАНОВ.

ВІН СЛУЖИТЬ ПРИКЛАДОМ

Серед робітників Одеського заводу імені Жовтневої революції, нагороджених орденом «Знак пошани», значиться і прізвище Василя Вікторовича Божка.

На підприємство він прийшов за направленням облвідділу УТОГ вісімнадцять років тому. Спочатку, як і більшість глухих в той час, працював на стержневій дільниці. Там все було порівняно просто. Ця робота, що не вимагала особливої кваліфікації, не задовольняла Василя. До того ж там багато працювало дівчат і жінок і, фізично розвиненому хлопцеві, було якось не по собі змагатися з ними.

Попрацювавши на цьому місці, Василь добре вивчив підприємство і вибрав собі роботу по душі. Це була дільниця, де готують опки для лиття картерів моторів та інших деталей великих розмірів. Тут, якщо допустити брак, то пропаде багато формувального ліску та розплавленого металу. Відповідальна робота, не те що в стержневому відділенні. А продукція заводу надходить не тільки на внутрішній ринок, але й в десятки зарубіжних країн... На цій роботі Василь Вікторович знайшов своє покликання. В бригаді, куди він попав, йому допомогли якнайшвидше опанувати новою операцією і кмітливий Василь став справжнім майстром по виготовленню опок.

Рік тому в заводській багатотиражній газеті «Трактор Жовтня» про В. В. Божку писали, що він є прикладом для молоді не тільки на виробництві, а й у громад-

ОГЛЯД ПРЕСИ

АВТОРИТЕТ ЗРОСТЕ

Свіжий номер стіннівки — завжди приємна подія в житті виробничого колективу. Вміщені матеріали, особливо на злону дня, привертають увагу багатьох, викликають роздуми і навіть суперечки. Безсумнівно, сила друкованого слова надзвичайно велика.

До редакції стіннівки «Швея», органу партійної, комсомольської, профспілкової та первинної організації УТОГ Ужгородського УВП-2 входять п'ять чоловік. Редагує її лекальник Л. Чуканцев. Газета, що особливо приємно, виходить періодично, а не тільки до свят, як інколи буває. Досить переглянути декілька номерів газети за цей рік, щоб впевнитись — стіннівка піднімає важливі виробничі питання, питання партійного та комсомольського життя УВП, розповідає про відпочинок трудівників, про хід соціалістичного змагання на підприємстві та багато інших питань.

Візьмемо, наприклад, третій номер «Швеї». Стіннівку відкриває передова «Армія Країни Рад». Потім в статті «Наші завдання» економіст УВП В. Белов розповідає про виробничі завдання колективу підприємства на дев'яту п'ятирічку, наводить цікаві факти, цифри. Заступник директора по навчально-виховній роботі І. Карнафель виступає зі статтею «Людину славить праця», в якій розповідає про бригаду, де бригадиром М. Кость. Ця бригада в соціалістичному змаганні виборала перше місце. Робітниця М. Кофель розповідає про те, як цікаво і змістовно пройшов «Голубий вогник». Вихователь Є. Мегела ділиться досвідом роботи в червоному кутку УВП. В цікавій інформації «Охайність — запорука здоров'я» розповідається про перевірку кімнат гуртожитку підприємства. Критикуються мешканці кімнати № 10, в якій дуже неохайно. На жаль ця стаття без підпису.

Як бачите, тематика статей, що друкуються в стіннівці, різнопланова. Слід додати, що оформлена газета відмінно. Але є, звісно, і недоліки...

Надто рідко з'являються на шпальтах стіннівки статті, написані робітниками. Тому ви можете зустріти в кожному номері одні і ті ж прізвища. Висновок один — потрібно збільшити актив дописувачів. Зловживає редакція і маленькими, в декілька рядків, інформаціями. Мова статей, в яких розповідається про передовиків, ветеранів виробництва, часто суха, офіційна. Їй бракує теплоти, душевності. Газета ще мало вміщує критичних матеріалів, карикатур.

І все ж, попри всі недоліки, стіннівка «Швея» користується серед трудівників Ужгородського УВП-2 заслуженим авторитетом. До її голосу прислухаються, по її критичних виступах вживають практичних заходів. Нема сумніву, коли редакція ліквідує вказані недоліки, авторитет «Швеї» стане значно більшим.

ЇЇ ДОРОБОК

ва Ольга Євгенівна Кабузан.

На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна груди цієї скромної трудівниці прикрасила ювілейна медаль. Це — підсумок її одинадцятирічної самовідданої праці. Ще тільки-но зарожеві обрій, а Ольга Євгенівна вже подарує біля квітів. А вони духмяніють, наповнюючи ароматами всю площу, що носить ім'я Леніна.

Г. ЛИСЮК.

Дніпропетровська обл.

Високих виробничих показників домагається в роботі швея-мотористка Макіївської швейної фабрики Валентина БАЧУРІНА. Норми виробітку ударниця комуністичної праці щоденно виконує на 120 процентів.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

НОП впроваджувати комплексно

Настав час приступити до розробки планів НОП на 1972 рік з тим, щоб попередити помилки та деякі хибні напрямки у процесі їх складання. Для цього слід проаналізувати те, що вже зроблено в цьому напрямі на підприємствах і накреслити завдання по науковій організації праці та управління на найближчий час.

Сьогодні на всіх УВП вже немає двох поглядів з приводу того чи займатися впровадженням наукової організації праці, чи ні? Економічна реформа змушує працівників підприємств по-новому підходити до проблем господарювання, шукати шляхів підвищення ефективності виробництва, щоб одержати максимум продукції при найменших трудових та матеріальних затратах.

Трудівники учбово-виробничих підприємств повсюдно переосвідчуються, що наукова організація праці та виробництва дозволяє без великих капітальних затрат приводити в дію великі наявні резерви, забезпечувати

краще використання техніки, підвищувати продуктивність праці і тим самим значно підвищувати ефективність виробництва.

Сьогодні життя висуває на порядок денний нові питання, що потребують негайного вирішення: чи продовжувати впроваджувати НОП (на більш якісних основах) на дільницях та робочих місцях, чи спочатку вирішувати питання організації виробництва? Як повинно здійснюватись планування НОП інженерно-технічних працівників та службовців? І ще одне, на перший погляд парадоксальне питання, не дивлячись на три роки впровадження НОП на наших підприємствах: як, взагалі, чітко спланувати впровадження планів НОП, та хто повинен займатись цим?

На одних учбово-виробничих підприємствах, наприклад, Донецькому, Черкаському та деяких інших, ці питання вже більш-менш вирішено, на інших тільки шукають на них відповіді.

Повернемось трохи назад.

Коли на УВП почали впроваджувати НОП, йшла суперечка, хто повинен займатися безпосередньо розробкою та впровадженням заходів по НОП. Одні товариші, а серед них багато керівників підприємств та підрозділів, наполягали на тому, щоб аналізом існуючої організації праці займалась спеціальна група кваліфікованих працівників, об'єднана в самостійний підрозділ підприємства, або ж висококваліфікований спеціаліст. Ця група (спеціаліст), пропонували вони, повинна розробляти та видавати дільницям, цехам готові плани НОП, а вже ті повинні брати участь лише у впровадженні намічених заходів.

Інші вважали, що покращання організації праці — є першо-черговим обов'язком кожного інженерно-технічного працівника, яку б посаду він не займав, тому розробка заходів планів НОП та їх впровадження повинні здійснюватись кваліфікованими працівниками — технологами, механіками,

майстрами цехів, дільниць та відділів. Для методичного керівництва та координування всієї роботи в масштабі УВП ці товариші пропонували ввести посаду старшого інженера, інженера по науковій організації праці, інженера-організатора.

Зараз цілком очевидно, що пропозиції, висунуті першою групою товаришів, не прийнятні для наших УВП. Для розгортання роботи по розробці та впровадженню заходів планів НОП одночасно на всіх дільницях підприємства потрібно було б дуже багато часу для одного спеціаліста або досить багато спеціалістів. Цим спеціалістам довелось б займатися вивченням організації праці на всіх дільницях, тому потрібні були б або спеціалісти найрізноманітнішого профілю або спеціаліст-універсал. А де ж взяти спеціалістів різного профілю, що могли б зайнятися комплексним вирішенням питань НОП? Довелось б різко підвищити чисельність ІТП або скоротити кількість інженерних працівників у цехах та перенести найбільш кваліфікованих у новий підрозділ, але це призвело б до послаблення цехового інженерно-технічного персоналу. При-мусити спеціаліста займатися питаннями НОП на окремих дільницях без вирішення питань в масштабі виробництва, було б мабуть, половинчаним вирішенням проблеми.

Виходячи з цих міркувань, президією ЦП УТОГ була затверджена друга точка зору. Всю роботу по проведенню аналізу, розробці та впровадженню заходів НОП запропоновано вести працівникам дільниць, цехів, об'єднаних у творчі бригади. На всіх підприємствах було створено творчі бригади по НОП. Для методичного керівництва, контролю та координування їх діяльності затверджено посади інженерів-організаторів.

О. БІЛОКІНЬ.

(Далі буде).

НАШЕ ЖИТТЯ 3

3 липня 1971 р.

ПРАЦЯ НАТХНЕННЯ, НЕВТОМНА

В цей будинок, розташований у затишному куточку під Києвом, поштар завжди приносить повну сумку листів. Петру Йосиповичу Панчу пишуть друзі з Торонто і Азербайджану, земляки з Валок і вчителі з Караганди, студенти і початкуючі літератори... Просять поради, діляться своїми думками, надсилають щирі вітання і зичать доброго здоров'я. А ось аркушик з шкільного зошита, на якому дитячим почерком старанно виведені дороги для автора слова: «Спасибі Вам за «Сина Таращанського полку». З піонерським привітом учні 4-а класу Запорізької середньої школи № 32». Гортаєш «архів» Петра Йосиповича, і стає приємно — і за письменника, і за читачів.

Ось задзвенів телефон: господаря запрошують на розмову з молодими прозаїками. Через кілька хвилин — знову дзвоник: приїхали журналісти; ще один дзвоник — з видавництва. На черзі зустріч з читачами-хліборобами, численні громадські доручення. І так щодня, рік у рік.

Така завантаженість, говорить Петро Йосипович, радує, надає нових сил.

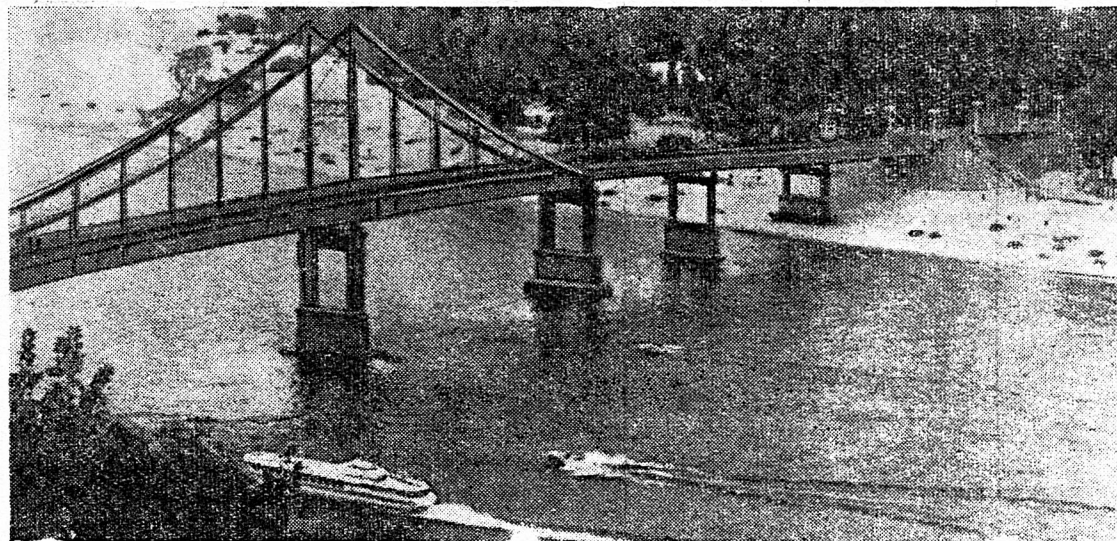
На шлях літератора Петро Панч став у 1921 році, коли надрукував перше оповідання «Культурне

господарство». А до цього син незаможного селянина пройшов велику життєву й політичну школу. Він бачив грозові спалахи 1905 року, спілкувався з революційно настроєним студентством Харкова, перебував під негласним наглядом поліції. Після революції командував артилерійським дивізіоном Червоної Армії.

Демобілізувавшись після закінчення громадянської війни, пише оповідання, повісті, що одразу привернули увагу широкої громадськості, засвідчили, що в молоду українську радянську літературу прийшов новий прозаїк, своєрідний майстер художнього слова. В його кращих книжках кожне речення, кожне слово відповідають своєму призначенню, несуть певне емоційне навантаження, допомагаючи автору яскравіше відтворити епоху, повніше розкрити внутрішній світ героїв, донести до читача ідейний зміст твору.

Петру Панчу минає 80 років, з них піввіку віддано літературі. За цей час він випустив багато книжок, створив яскраві образи людей, що живуть серед нас. Письменник активно вторгається в життя, прагнучи висвітлювати його з позицій партійності, народності.

А. МАТВЕЄВ.
(РАТАУ).

Велично несе свої води красень Славутич. Скільки-то віків працює... Відпочинок приходить до велета тільки взимку. Тоді спить старий, міцно закутий в кригу. А влітку у нього найбухливіша пора. Тисячі киян відпочивають на неповторних берегах, милуються незрівняною красою. Водною гладдю поспішають пароплави, катери, баржі. І всю цю армію побатьківськи уважно пестить могутній Славутич.

Фото П. ВІКТОРОВА.

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ

Директор Одеського Будинку культури глухих Л. Парчевська, розповідаючи мені про роботу будинку культури, сказала:

— Наша мета — виховати у трудівників прагнення жити і працювати так, як заповідав Ілліч. Клубна Ленініана продовжує свій похід і сьогодні. Ми і надалі будемо удосконалювати її зміст, бо пропаганда безсмертного ленінського вчення була і залишається головним завданням нашої роботи.

Це не просто слова. Подивіться, наприклад, які лекції читались в будинку культури останнім часом: «Ідеї Леніна надихають на подвиги», «Великий форум комуністів», «Єдність партії і народу — джерело сили і непереможності радянського народу» та інші.

Значне місце в роботі будинку культури займають тематичні вечори. «Люди з легенд» — так називався вечір, присвячений зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни, Героями Радянського Союзу Н. Рувецьким, Я. Бреусом, В. Коваленком. Після виступу фронтовиків, учасники подивилися кінофільми «Битва під Корсунем» та «Орлятко».

Вже стало традицією проведення усномімічних журналів. «Одеса біля Чорного моря», «В світі

цікавого», «За високу культуру обслуговування», «Тобі, рідна партіє, наша праця і натхнення», «Сторінки «Здоров'я» — ось їх неповний перелік.

Особливо відрадно, що набагато частіше стали проводитися виробничі вечори, присвячені кращим глухим трудівникам Одеси. Так, відбувся вечір ветеранів УВП-3, на якому директор підприємства Р. Коган розповів про плани розвитку УВП в новій п'ятирічці. Такий же вечір відбувся і для ветеранів УВП-2.

Завоював авторитет серед глухих трудівників Одеси факультет правових знань. Висококваліфіковані лектори й юристи читають лекції з юридичних питань, дають конкретні відповіді на запитання.

Силами літературного гуртка «Бригантина» випущені дві світлові газети. Це цікава й оригінальна форма пропагандистської роботи. Початок хороший. Хочеться побажати редколегії у майбутньому творчих успіхів.

Тепер перед колективом Одеського Будинку культури стоїть завдання закріпити нагромаджений досвід, вміло його використати для пропаганди рішень XXIV з'їзду КПРС.

Ю. ГЕР.

Скарби Поділля

О 7-й ГОДИНІ при вході до цеху стає людно. Розмовляючи на ходу, обмінюючись жартами і вітаннями, жінки та дівчата швидко розтікаються по цеху, займають свої робочі місця. Дівчата — стрічка конвеєра рушила, запрацювали мотори швейних машин. Почався звичайний трудовий день...

У резервистки Ганни Кукурудзи свого робочого місця немає. Але ще здалеку вона вловила стурбованість в очах начальника зміни. Так і є: в одній з швей заховіла дитина і вона не змогла вийти на роботу. Треба її замінити.

Замінити — на практиці означає одразу вийти в ритм бригади, з якою вона ніколи не працювала, не дати колективу, а то і всій зміні, відчутти відсутність довідкової робітнички. І звичайно ж не допускати браку.

ГОДИНА ПЕРША...

Ганна сідає. Стілець не за її зростом, і їй не дуже зручно, але конвеєр вже подає шиття, і вмолюватися ніколи. Натиском кнопки вона включає мотор, поглядом перевіряє машину і зручніше перекладає інструменти. Сьогодні Ганна пришиватиме за хвисту стрічку до низків штанів. Справа знайома — недаремно ж резервістка. Точні рухи, стрічка лягає на тканину...

Коли Ганні запропонували стати резервісткою, дівчина зраділа, адже не кожному пропонують. Але в той же час боялась. А якщо не зуміє? Не справиться? Досвідчений майстер Тетяна Нейман і слухати не хотіла її заперечень. Справившись, — говорила вона Ганні, — впертості і вміння тобі не позичати. І вона вирішила спробувати, адже знала всі операції, як свої п'ять пальців. І не раз заміняла подруг. Але в перший день, коли знадобилась заміна на пришиванні петель для брючного ремня, раптом розгубилась — працювала метушливо і нервово. І допустила брак, косо пришивши петлі. На щастя подружка прийшла і Ганна з полешенням уступила їй місце. Тоді просила звільнити її з цієї посади, навіть плакала.

Пам'ятає, як накинута на неї Т. Нейман — не за брак лаяла, а за те, що при першій невдачі злякалась. А потім заспокоювала: побачимо, ще будеш резервісткою кращою за інших.

ГОДИНА ТРЕТЯ...

Чверть зміни минуло. Робочий шум в цеху давно встоявся. Став ритмічним. Рівно рухається конвеєр, підхоплені спритними руками швей, деталі брюк лягають на столики машин. В кінці потоку го-

6. ОДИН ДЕНЬ

тові брюки потрапляють на столи прасувальниць. По тому, що немає завалу на конвеєрі, по усміхнених обличчях подруг, Ганна здогадується, що все йде відмінно. Це підтверджують і цифри світлового табло на панелі цеху:

НА КОНКУРС

зміна працює з випередженням графіку. Ганна вже втягулась, легко стало працювати. Руки звично роблять свою справу. Можна дещо й пригадати...

На швейну фабрику вона прийшла після двох років навчання і роботи на Вінницькому УВП УТОГ. На фабриці вже була міцна компактна група. Поруч з молоддю трудилася старі, досвідчені майстри, ветерани фабрики Є. І. Луценко, К. І. Шураєва, А. І. Ковальчук. Вони охоче ділилися своїм досвідом. Кукурудзі дали місце в гуртожитку, а тепер, як кращій робітнички, виділили квартиру, довірили ведучий процес. Дівчина ввійшла в колектив, як в рідний дім. Працювала, а вечорами поспішала до школи. Хотіла взяти побільше, тому і вчилася. На фабриці однією з перших стала боротися за оволодіння всіма виробничими процесами. Її помітили, часто доручали відповідальну роботу. Спеціалізувалася на пошиві брюк, а тепер, якщо в своєму цеху все в порядку, Ганна охоче йде до судінного, де шиють піджаки. Їй і там все знайоме.

Але ось уже й дзвінок на перерву. Одна за одною швей поспішають до їдальні. Там чисто й запитно, можна замовити найсмачніші страви.

ГОДИНА П'ЯТА...

Повернулася Ганна до цеху і побачила, що місце зайняте. Робітничка, яка була відсутньою — побувала в лікарні, влаштувала дитину і вийшла на роботу. Загравіше часу піде додому інша швея. Кукурудза сідає на її місце, тут процес складніший. Але нічого, не вперше. Головне, що робочий настрій чудовий. Знову повільно рухається конвеєр. Брюки — коричневі, сірі, чорні — течуть під руками. На кожних фірмова марка: Вінницьке швейне об'єднання імені Володарського. Коли зустріне на вулиці чоловіка в добре пошитому костюмі, знає — це їх марка...

На обласній конференції УТОГ Ганну обрали членом президії обласного правління. Нова відпо-

відальність, нові турботи: треба розв'язувати справи обласної організації, бути прикладом для всіх. Хотіла глибше знати життя членів УТОГ і тому часто бувала у будинку культури, допомагала його співробітникам. А незабаром відчула, що без цього вже не може.

ГОДИНА ШОМА...

Якщо дивитися збоку, то здається, що робота на конвеєрі нудна — одні й ті ж рухи, один і той же цикл: взяти, прострочити, відкласти. Але це збоку, а насправді все по-іншому. Важливо не тільки швидко, механічно робити свою справу. Тут немає механічності, а осмисленість — тут не можна виходити з загального ритму — не треба поспішати, але й не можна допускати того, щоб подружка, яка сидить трохи далі від тебе, нервувала, втрачала ритм. Злагодженість всієї зміни — ось що важливо. Тому так зосереджені під час праці обличчя швей — відповідальність.

До кінця зміни тіло наливається приємною втомою, але руки рухаються легко. Ганна працює спокійно. Якось так виходить, що коли вона кладе на конвеєр оброблені вироби, в ту ж мить, він подає їй наступні. Це синхронність людського колективу і механізмів...

Напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна на урочистих зборах колективу фабрики Ганні Кукурудзі вручили ювілейну лєнінську медаль. Перша в житті нагорода за працю. Не думала, що так швидко буде друга. А було так: перед першотравнем Ганні сказали, щоб зайшла до директора. Там зібрались робітнички і службовці. Разом поїхали в обласний центр. Голова обласної ради Герой Соціалістичної Праці В. Кавун вручав нагородженням ордени і медалі. Викликали Кукурудзу. Кавун вручив їй медаль «За трудову відзнаку» і тепло привітав.

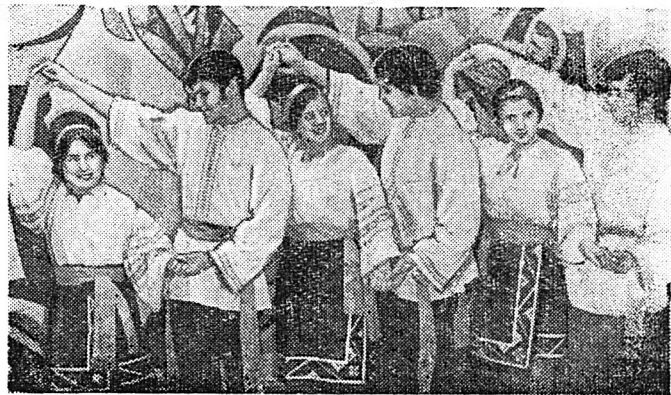
...Хтось поклав руку їй на плечі. Озирнувшись — начальник зміни. Сміється, показує на годинник. Зміна закінчилась. Швидко глянула на табло — 108 процентів завдання. Тепер треба прибирати місце і можна додому. День минув чудово.

— Ганно, а що ти думала, коли одержувала нагороду?

Вона зніяковіла.

— Не пам'ятаю. Думала, що краще треба працювати, виробництву ми віддаємо майже третину свого життя. Спробую працювати так, щоб і для мене, і для людей ця головна третина було найкращою.

Микола НИРОВ.

На фото: йде репетиція хореографічного гуртка Херсонського обласного Будинку культури.

З УСІХ ШИРОТ

Спеціальна яхта швейцарських біологів кілька місяців мандрувала по Середземному морю поблизу острова Мальти. Учені досліджували поведінку дельфінів. Після вивчення показників десятків приладів і візуальних спостережень біологи дійшли до висновку, що дельфіни мають особливий орган — сонячний компас, який допомагає їм орієнтуватися в морі за висотою світла над обрієм.

Кіберфон — так називається новий апарат, створений в інституті кібернетичних досліджень (Вашінгтон, США). За допомогою цього апарату, що підключається до звичайного телефону, можуть «вести розмову» глухі. Апарат зовні подібний до друкарської машинки: має кнопки з такими ж позначками. Біля кожної з кнопок є лампочка. Коли на кіберфоні відсують якусь повідомлення, електронна схема перетворює кожну літеру на певну послідовність імпульсів, які по звичайній телефонній лінії доходять до кіберфону-приймача. Біля потрібної літери спалахує лампочка і таким чином можна читати текст, що передається. Крім того, він може бути записаний на плівку і відтворений пізніше.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.